

RENAȘTEREA

PUBLICAȚIA PAROHIEI ORTODOXE ROMÂNE „NAȘTEREA DOMNULUI“ MÜNCHEN

Paste fericit! Frohe Ostern!

ÎPS Serafim

Scrisoare pastorală

• • •

*Spovedania în viața
duhovnicească*

Costion Nicolescu

Viață și Înviere

Editorial

Sfântul Potir

Urmările Spovedaniei

Din viața comunității

Fragmente neodihnite

Pagina copiilor

Apropierea de Sfânta

Împărtășanie

RENAȘTEREA

apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Arhiepiscop și
Mitropolit Dr. Serafim Joantă al Germaniei, Europei Centrale
și de Nord

CUPRINS

Pr. Alexandru Nan, <i>Editorial</i>	1
Pr. Alexandru Nan, <i>Vorwort</i>	3
ÎPS Dr. Serafim Joantă, <i>Scrisoare pastorală</i>	5
Zorica Lațcu, <i>Sfântul Potir</i>	8
Costion Nicolescu, <i>Viață și Înviere</i>	9
Diac. Ciprian Bâra, <i>Urmările Spovedaniei</i>	13
Roxana Albu și Camelia Stoica, <i>Pagina copiilor</i>	17
Pr. Sabin Vodă, <i>Convorbire cu ÎPS Mitropolit Serafim Joantă</i>	19
Roxana Albu, <i>Fragmente neodihnite</i>	23
<i>Sfaturi și Povățuiri</i>	25
Pr. Alexandru Nan, <i>Aus dem Leben der Kirchgemeinde</i>	26
Christopher Nicu, <i>Ein Abend mit christlichen Liedern</i>	27
Ramona Popa, <i>Vizita ATORG-ului la sediul Mitropoliei din Nürnberg</i>	28

Iubiți credincioși,

Mare bucurie sălășluiește în inimile noastre că și în acest an serbăm Sf. Paști împreună cu ceilalți creștini (catolici, protestanți) și aici mă gândesc, în mod special, la cei care trăiesc în familii mixte. Chiar dacă anul acesta această împreună prăznuire este o întâmplare, năzuim la vremea când coincidența nu va mai fi întâmplătoare, ci printr-o voință comună a tuturor conducătorilor diferitelor biserici și confesiuni creștine, toți creștinii vor prăznuși la aceeași dată sărbătoarea Învierii Domnului. Serbarea comună a Sfințelor Paști nu trebuie văzută numai ca o firească năzuință pământească, căci Învierea Domnului, evenimentul unic sub soare, depășește hotarele acestei lumi.

Gândindu-mă la cuvântul pe care să vi-l adresez la acest „praznic al praznicelor”, am fost inspirat de un scurt reportaj vizionat pe un program german, în care oamenii erau preocupați de nemurire. Dar, unde căutau ei această nemurire? Cum și-o închipuiau ei? Se lăsau congelați,

așteptând să fie descoperit leacul nemuririi, sperând că într-o zi vor fi readuși la viață!

Oare nu auziseră ei de Hristos, de biruința Lui asupra morții? Cu siguranță, dar înșelați de diavolul, căutau nemurirea, dar nu acolo unde trebuie, așa cum caută astăzi mulți oameni de știință, lăsați de Dumnezeu la mîntuirea lor, așa cum spune Apostolul Pavel: „Și precum n-au încercat să aibă pe Dumnezeu în cunoștință, așa și Dumnezeu i-a lăsat la mîntuirea lor fără judecată, să facă cele ce nu se cuvine” (Rom. 1, 28).

În primul rând ar fi trebuit să audă că există un „leac al nemuririi”, așa cum definea Sf. Ignatie Teoforul taina Sf. Euharistiei, că prin acest „leac” ne facem părtași morții și Învierii lui Hristos, că primind aceste merinde duhovnicești ne pregătim pentru nemurire, pentru veșnicie.

Iată ce scria într-un cuvânt la Sf. Paști Sf. Ioan Maximovici:

„Astăzi este mântuirea lumii: nimicitu-s-a și s-a biruit vrăjmașul cel temut și neînfrânt până acum al neamului omenesc și al întregii lumi - moartea. Omul a fost zidit nemuritor, dar păcatul l-a lovit cu moarte. Mulți oameni trăiau la începutul lumii cu sutele de ani, dar și lor le venea sfârșitul. Erau bărbați puternici,

care-și învingeau toți dușmanii, care supuneau țări și popoare, dar nici unul dintre ei nu a reușit să biruie moartea.

Alții, prin înțelepciunea lor, se ridicau deasupra tuturor, se îmbogățeau de cunoștințe, descopereau tainele naturii, dar nimeni dintre ei nu a reușit să omoare moartea. Chiar și dreptii, cu întristare, se coborau cu sufletele în iad, simțind că totul în viață e deșertăciune și chin sufletesc, care se prelungește până la moarte.

Dar astăzi moartea a fost biruită. Căci Hristos a înviat. S-a ridicat Hristos, primul dintre cei înviați. Nu pentru Sine a gustat moarte și a înviat Hristos, Fiul Dumnezeului veșnic viu ci, ca să biruie moartea în El însuși, iar nouă, oamenilor, să ne deschidă porțile vieții veșnice, El a primit moartea și îngroparea și, înviind din morți, a devenit biruitorul morții“.

Și cum ne facem părtași acestei morți și Învieri a lui Hristos, încă din această viață? În special, primind Sfintele Taine ale Bisericii. De aceea, vă recomandăm să citiți cu atenție în acest număr al revistei noastre atât scrisoarea pastorală a ÎPS Părinte Mitropolit Serafim, cât și diferitele articole care se referă la două din cele șapte taine ale Bisericii noastre, fundamentale pentru viața noastră duhovnicească: Taina Spovedaniei și Taina Sf. Euharistii.

Hristos Domnul, Cel care a biruit moartea, este Cel care le dăruiește tuturor celor ce merg către El și în urma Lui viața veșnică și nemurirea. El este Cel ce ne hrănește cu Trupul și Sângele Său cel înviat, turnând în noi șuvoiul vieții. El ne conduce spre viața plină de bucurie și ne ajută să biruim toate necazurile, ispitele și neîmplinirile.

Asemeni lui Hristos, Care doar pentru scurtă vreme a gustat moartea, mor și astăzi oamenii, ca să învie din morți. Astăzi este ziua Învierii. Aici este nemurirea noastră, fraților! Cu bucurie s-o prăznuim și s-o mărturisim, rostind cu nădejde: Hristos a înviat! Și noi vom învia!

Paște fericit!

Pr. Alexandru Nan

Liebe Gläubige,

große Freude herrscht in unseren Herzen, da wir in diesem Jahr zusammen mit unseren katholischen und evangelischen Brüdern das Fest der Auferstehung des Herrn feiern und ich denke vor allem an diejenigen, die in gemischten Familien leben. Auch wenn in diesem Jahr das gemeinsame Osterfest ein Zufall ist, warten wir voller Hoffnung auf den Tag, an dem sich die geistlichen Oberhäupter aller christlichen Konfessionen auf ein einheitliches Datum einigen werden, um die Auferstehung des Herrn zu feiern. Das gemeinsame Osterfest soll nicht nur als eine menschliche Erfüllung gesehen werden, denn die Auferstehung des Herrn überschreitet die Grenzen dieser Welt.

Bei der Wahl meiner Worte, die ich an diesem „Fest der Feste“ an Sie richten möchte, inspirierte mich eine Sendung im deutschen Fernsehen, in der sich die Menschen mit dem Thema der Unsterblichkeit auseinandersetzten. Aber wo suchten diese Menschen die Unsterblichkeit? Wie stellten sie sich diese vor? Sie ließen sich einfrieren und hofften, dass ein Mittel zur Unsterblichkeit gefunden wird und sie wiederbelebt werden können! Haben diese Leute nichts über Christus und seinen Sieg über den Tod gehört? Selbstverständlich haben sie über ihn

gehört, aber vom Teufel getäuscht, hatten sie die Unsterblichkeit nicht am richtigen Ort gesucht, so wie es heutzutage noch viele Wissenschaftler machen. Der Heilige Apostel Paulus beschreibt dies folgendermaßen: „Und da sie sich weigerten, Gott anzuerkennen, lieferte Gott sie einem verworfenen Denken aus, so dass sie tun, was sich nicht gehört“ (Röm 1, 28).

Zunächst sollten sie gehört haben, dass es in der Tat ein „Mittel zur Unsterblichkeit“ gibt, so wie der Hl. Ignatius von Antiochien das Sakrament der Heiligen Eucharistie definiert. Sie sollten erfahren haben, dass wir durch dieses Mittel zur Unsterblichkeit am Tod und der Auferstehung Christi teilhaben, damit wir uns durch diese geistliche „Nahrung“ für die Ewigkeit vorbereiten können.

So schrieb der Hl. Johannes Maximovic in einem seiner Osterworte:

„Heute ist die Errettung der Welt: der unbezwungene und gefürchtete Feind der Menschheit und der ganzen Welt - der Tod - wurde besiegt. Der Mensch wurde als unsterblich geschaffen, aber die Sünde hat ihn vernichtet. Am Anfang wurden die Menschen hunderte von Jahren alt, aber auch sie starben irgendwann. Es gab starke Männer, die ihre

Feinde besiegen, Länder und Völker unterdrückten, aber keiner von ihnen konnte den Tod besiegen.

Andere wiederum, erhoben sich durch ihre Weisheit über ihre Nächsten, erwarben große Kenntnisse und entdeckten die Geheimnisse der Natur. Aber keinem von ihnen gelang es, den Tod zu überwinden. Traurig versanken sogar die Gerechten mit ihren Seelen in der Hölle und fühlten, dass alles im Leben vergänglich und ein seelisches Leiden sei, das sich bis zum Tod hinziehen werde.

Aber heute wurde der Tod besiegt, denn Christus ist auferstanden. Christus erhob sich, als erster der Auferstandenen. Nicht für sich selbst ist er gestorben und auferstanden, der Sohn des ewigen Gottes ist gekommen, den Tod in sich selbst zu besiegen, um uns die Tore zum ewigen Leben zu öffnen. Er hat den Tod empfangen und durch die Auferstehung von den Toten, ist er zum Sieger über den Tod geworden.“

Und wie nehmen wir noch in diesem Leben an seinem Tod und an seiner Auferstehung teil? Ganz besonders durch den Empfang der Heiligen Sakramente. Darum lade ich Sie herzlichst dazu ein, nicht nur den Pastoralbrief unseres Erzbischofs und Metropoliten Serafim zu lesen, sondern auch die verschiedenen Artikel, die zwei der sieben

Sakramente unserer Kirche gewidmet sind: dem Sakrament der Beichte und dem Sakrament der Heiligen Kommunion.

Christus, unser Herr, der den Tod besiegt hat, ist derjenige, der allen die ihm im Glauben nachfolgen, das ewige Leben und die Unsterblichkeit schenkt. Er ist derjenige, der uns mit seinem Leib und mit seinem Blut ernährt, der in uns das Wasser des Lebens fließen lässt. Er führt uns zu einem Leben voller Freude und bestärkt uns, allen Ärger, alle Versuchungen und Nicht-Erfüllungen zu besiegen.

So wie Jesus Christus, der nur für kurze Zeit den Tod erlebt hat, sterben auch heute die Menschen, um von den Toten aufzuerstehen. Heute ist der Tag der Auferstehung. Hier liegt unsere Unsterblichkeit, liebe Schwestern und Brüder! Feiern wir mit Freude diesen Tag und bekennen voller Hoffnung: Christus ist auferstanden! Und auch wir werden auferstehen!

Frohe Ostern!

Pfr. Alexandru Nan

Crucea și Învierea noastră cea de toate zilele

Scrisoare pastorală

la Paști 2014

† Serafim,

Arhiepiscop

și Mitropolit

Preacucernici Părinți și iubiți credincioși,

Hristos a înviat!

Învierea Domnului, sărbătorită astăzi cu bucurie negrăită de întreaga creștinătate, a încununat viața pământească a Mântuitorului nostru Iisus Hristos cu biruința asupra morții, „dușmanul cel din urmă” (I Cor 15, 26) și cel mai înfricoșător al omului. După 33 de ani petrecuți pe pământ împreună cu oamenii, ale căror păcate și dureri le-a luat asupra Sa, Mântuitorul primește de bună voie moartea cea mai rușinoasă și chinuitoare pentru a-i elibera pe oameni și de cel din urmă dușman al lor, care este moartea. Gândul la moarte este înfricoșător, mai cu seamă pentru cei ce au puțină credință sau nu sunt angajați cu tot sufletul în credință. Moartea produce frică, pentru că nu aparține naturii omului, care a fost creat pentru viață și nu pentru moarte. Știm că oamenii au devenit muritori datorită păcatului. Dacă Adam și Eva n-ar fi păcătuit prin gustarea din pomul oprit, ar fi rămas nemuritori, în starea de nevinovăție

în care i-a creat Dumnezeu. Astfel umanitatea întregă n-ar fi cunoscut păcatul și răutatea, n-ar fi cunoscut moartea, ci doar iubirea care unește pe om cu Dumnezeu și cu semenii săi. Totuși primii oameni au păcătuit și după ei au păcătuit toți oamenii până astăzi și de aceea moartea a intrat în viața noastră a pământenilor. Când vorbim de moarte, ne gândim - în general - la moartea trupului, care are loc la sfârșitul vieții pe pământ. Puțini sunt aceia care se gândesc și la moartea sufletului, care se produce când omul se îndepărtează de Dumnezeu, nu se mai roagă și nu mai ține legătura cu Biserica, nu mai iubește dezinteresat, ci se preocupă doar de lucrurile lumii acesteia de care se folosește în mod pătimaș pentru a-și satisface plăcerile egoiste.

Prin învierea Sa, Mântuitorul a eliberat pe oameni atât de moartea sufletească, cât și de moartea trupească. Totuși, noi nu ne dăm seama cu adevărat și nu trăim eliberarea de moarte, decât în măsura în care ne unim cu Mântuitorul Hristos, prin rugăciune și împărtășirea cu Trupul și Sângele Lui, prin care devenim treptat una cu El, adică buni ca și El, iertători ca și El, iubitori de semeni ca și El. Până nu devenim una cu Hristos, moartea mai lucrează încă în noi sub diferite forme: încercări, neputințe, boli, suflești și trupești, insuccese, lipsă de curaj în lupta cu greutățile vieții etc., toate acestea fiind consecințe ale păcatului. Dar și învierea este prezentă în viața noastră de fiecare dată când ne rugăm

cu credință și cu smerenie, când postim, când participăm cu evlavie la Sf. Liturghie și ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului, când facem bine semenilor noștri. În toate aceste acte de credință este prezent Mântuitorul Hristos cu darul Învierii Sale care ne înnoiește viața, ne dă „viață din belșug”. „Eu am venit ca (lumea) să aibă viață și s-o aibă din belșug”, zice Domnul (Ioan 10, 10). Aceasta înseamnă că omul credincios nu-și pierde niciodată curajul în lupta cu ispitele și greutățile de zi cu zi, nici nădejdea că în cele din urmă va birui, cu ajutorul lui Dumnezeu. „În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți, eu am biruit lumea” (Ioan 16, 33), ne încurajează Mântuitorul, în orice dificultate ne-am afla. Și tot El ne încredințează că „toate sunt cu puțință celui ce crede” (Marcu 9, 23). Din păcate, noi toți avem puțină credință, dar să nu ne descurajăm, ci să strigăm ca și tatăl copilului cu duh mut din Evanghelie: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele” (Marcu 9, 24)!

Iubiți credincioși,

Viața nici unuia dintre noi nu este ușoară; toți ne confruntăm, zi de zi, cu o mulțime de probleme și necazuri: în familie, în relațiile cu semenii noștri, la locul de muncă, peste tot. Este adevărat că pe unele necazuri care vin asupra noastră nu le putem evita, orice am face. Totuși, de multe ori, noi înșine ne creăm probleme pentru că suntem prea pretențioși, că nu avem răbdare și ne angajăm ușor la ceartă, că suntem egoiști și vrem să se facă

totul după placul nostru etc. Câte necazuri și neplăceri din viața noastră n-ar putea fi evitate dacă am fi mai smeriți, dacă ne-am ruga mai mult, dacă ne-am lăsa mai mult în voia lui Dumnezeu, „care toate le lucrează spre binele celor ce-l iubesc pe El”! (Romani 8, 28). Puterea credinței se arată tocmai în stăpânirea de sine și păstrarea calmului în orice situație ne-am afla, în răbdarea necazurilor, în mulțumirea cu puținul pe care-l avem, în iubirea celor ce ne fac rău. Apoi să fim convinși că suferim în măsura în care și păcătuim. Orice suferință este consecința unui păcat sau a unor păcate pe care le-am săvârșit, de curând sau mai demult. Există o balanță divină care răsplătește fiecăruia după faptele sale. De aceea Sf. Apostol Pavel zice: „Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu se lasă batjocorit; căci ceea ce va semăna omul, aceea va și secera” (Galateni 6, 7). Dacă ne-am lupta mai mult cu păcatele noastre de zi cu zi, devenite obiceiuri rele, dacă ne-am gândi mai mult la Dumnezeu și L-am chema în ajutor, am primi de la El curaj și pace în suflet și, astfel, viața ni s-ar ușura. De aceea vă pun la inimă rugăciunea și vă îndemn să vă rugați în toată vremea și în tot locul: acasă, pe drum, la lucru și, mai ales, la biserică, unde rugăciunea este mai profundă și ne unește și mai mult cu Dumnezeu de la Care primim „toată darea cea bună și tot darul desăvârșit” (Iacov 1, 17). Pe lângă rugăciunile tradiționale, pe care le găsiți în orice carte de rugăciuni, roștiți din inimă rugăciuni scurte ca: „Rugăciunea lui

Iisus”: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”! sau „Doamne, ajută-mă”!, „Doamne, apără-mă”!, „Doamne, luminează-mă”! etc. Să ne obișnuim cu astfel de rugăciuni scurte, repetate mereu, pentru că ele ne aduc mare ajutor. Și să-i învățăm și pe copiii noștri să se roage astfel. Rugăciunea este deci salvarea noastră din orice nevoie, din orice încercare. Rugăciunea ne salvează și de moarte! Când nu ne mai rugăm, suntem deja morți sufletește. Atunci nu mai avem nici o apărare, nici un ajutor și vom fi biruiți de ispite și de necazuri.

Iubiți credincioși,

Biserica noastră ne cheamă prin glasul Întâistătătorului ei, Părintele Patriarh Daniel, ca anul acesta să conștientizăm și mai mult importanța pentru viața noastră de creștini ortodocși a Tainei Spovedaniei și a Tainei Sfintei Împărtășanii, două Sfinte Taine fără de care nu există mântuire. Nimeni nu se poate mântui dacă nu-și mărturisește păcatele înaintea preotului duhovnic pentru ca să primească iertare de la Dumnezeu. După învierea Sa, Mântuitorul S-a arătat Apostolilor și a suflat asupra lor, zicând: „Luați Duh Sfânt; căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține ținute vor fi” (Ioan 20, 23). Puterea iertării păcatelor în Taina Spovedaniei este cel mai mare dar făcut de Dumnezeu oamenilor. Dacă n-ar fi acest dar, am muri toți în păcatele noastre, fără nicio nădejde de mântuire. De asemenea, nimeni nu se

mântuiește dacă nu se împărtășește cu Trupul și Sângele Domnului, după cum Însuși Hristos Domnul spune: „Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6, 53-54). Sfânta Împărtășanie este pentru noi creștinii hrana cea adevărată, hrana care ne face una cu Hristos: „Trupul Meu este adevărată mâncare și sângele Meu adevărată băutură. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el” (Ioan 6, 55-56). Așadar, spovedindu-ne și împărtășindu-ne cât mai des, trăim cu Hristos Domnul și suntem apărați de El. Moartea nu va mai avea nici o putere asupra noastră și vom birui mult mai ușor încercările vieții. Iar moartea trupească se va transforma în Paști, adică în trecere (pasaj) la viața fără de sfârșit.

Iubiți credincioși,

După cum știți, în ultima vreme numărul românilor ortodocși din Germania, Austria și Luxemburg, țări care țin de Arhiepiscopia noastră, a crescut mereu. Noi, preoții, suntem datori să venim în întâmpinarea tuturor. Dar pentru a înmulți locurile de slujire, avem nevoie de colaborarea credincioșilor care trăiesc în orașele unde nu există o parohie românească. Nu ezitați deci să vă adresați Centrului eparhial din Nürnberg și să cereți înființarea de noi parohii. Noi ne vom strădui să găsim preoți și biserici

unde să putem sluji. O problemă permanentă a noastră, a românilor ortodocși, este aceea a procurării sau construirii de biserici proprii, după exemplul celorlalți ortodocși din aceste țări. De aceea vă pun la inimă să ajutați pe Precucernicii Preoți care se ostenesc pentru acest mare și sfânt ideal. Să nu-i uităm nici pe părinții și frații noștri care au rămas în țară și să-i ajutăm fiecare după puteri. Orice ajutor trimis în România este de mare folos și Dumnezeu ne va răsplăti după inima cu care facem binele.

Punându-vă la inimă aceste cuvinte de învățătură cu nădejdea că veți lua aminte la ele și veți încerca să le urmați în viața de zi ci zi, vă binecuvântează pe toți în numele Domnului: pe copii și pe părinți, pe tineri și pe cei mai puțin tineri și mă rog Mântuitorului Iisus Hristos, Cel înviat din morți, să vă dea sănătate, înțelegere în familie, înțelepciune și spor în tot lucrul bun.

„Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi toți!”

Hristos a înviat!

Sfântul Potir

de Zorica Lațcu

Crin al mântuirii noastre,
Scump și gingaș trandafir,
Răsărit din spiniile slavei
Bucură-te, Sfânt Potir.

Cel ce ai mireasma vieții
Floare dragă tuturor,
Mărul cel crescut din coasta
Bunului Mântuitor.

Bucură-Te, căci în Tine
Necuprinsul a-ncăput
Și s-a pogorât în vreme
Domnul cel fără-nceput.

Bucură-Te, strigăm Ție,
Căci ai pâinea cea de sus,
Tu, izvor al nemuririi,
Care curge din Iisus.

Hrănitorul tuturor,
Tu ești cel ce potolești
Foamea, setea, neputința,
Firii noastre omenești.

Tu ne aperi de păcate,
Că în Tine stă Hristos,
Și mereu primim din Tine,
Harul Lui cel luminos.

Tu, podoaba Liturghiei,
Pârgha Sfântului Altar
Cer și scaun al Măririi,
Bucură-Te, Sfânt Pahar.

Viață și Înviere

Costion Nicolescu

Pentru ceea ce s-a întâmplat cu Hristos după moartea Sa pe cruce, limba română a găsit și folosește un cuvânt extraordinar: Înviere. Noi ne-am obișnuit cu el și, puțin blazați, aproape că nici nu mai observăm profunzimea lui duhovnicească și ceea ce spune cu atâta simplitate, dar și cu atâta forță: în-viere, intrare în viață...

Pentru a realiza valoarea acestui cuvânt și unicitatea compunerii sale, ar trebui poate să facem o rapidă și succintă incursiune în câteva dintre celelalte limbi apropiate nouă, fie prin originea lor latină, fie prin slujirea accentuată a aceleiași drepte credințe, pe care noi o numim, spre precizare, ortodoxă. Latinii se slujeau de resurrectio, venind din verbul resurgo = a se scula iar, a-și căpăta din nou puterile, a se ridica din ruinele sale. Aici își au sorginea printre altele, franțuzescul r surrection, italianescul risurrezione și englezescul resurrection (englezii mai au pe rise și raise, cam cu același înțeles de a se ridica, a se scula, a se înălța).

Grecii folosesc pe anastasis, care se trage din verbul anistimi = a se ridica.

Grecii vechi mai foloseau și verbul egheiro = a se scula, a se trezi, a se ridica.

Rușii folosesc pe voscresenie provenind din verbul voscresit'. Cuvântul pare să fie în legătură cu krest, cruce și să vorbească (prin acel „v”) despre înălțarea de pe cruce, din răstignire. Ebraica (care, oricum, nu este limba Evangheliilor) îl folosește pe quma de la qum = a se ridica, iar siriaca (mai aproape de aramaica Mântuitorului) pe qavmo și qiomto de la qom = a se ridica, a se scula.

După cum se vede, în majoritatea cazurilor analizate, cuvintele utilizate descriu mai mult aspectul fizic al evenimentului, o ridicare sau o sculare,

o trezire (din morți, se precizează uneori).

Noi, românii, îl avem însă pe acest „Înviere” care spune mult mai apropiat și mai duhovnicește exact despre ceea ce s-a întâmplat: intrarea într-o nouă viață, în viața adevărată, neumbrită de corupere și de perisabilitate. Dumnezeu este viața, la modul absolut, viața fără început și fără sfârșit, viața ca existentă în sine. Hristos Însuși a mărturisit despre Sine: „Eu sunt (...) Viața” (Ioan 14,

6), iar Sfântul Ioan Teologul, care a ațipit cu capul pe pieptul Lui, Îl numește „Cuvântul Vieții” (1 Ioan 1, 1). Dar dacă este Viața, cum s-ar mai putea spune despre El că a înviat, că a intrat în viață? Însă, teologic vorbind, dogmatic gândind, se arată aici o foarte subtilă observare și afirmare a evenimentului de către spiritul românesc. Se pune în evidență faptul că Învierea este un act al lui Dumnezeu îndreptat nu spre Sine, ci spre oameni. Hristos nu a înviat cu firea Sa dumnezeiască, care nici nu putea de altfel să moară, ci cu trupul, cu ceea ce El și-a apropiat pentru veșnicie de la om, pentru a-l putea smulge din căderea sa, de sub robia morții.

Nu pentru Sine avea Dumnezeu nevoie ca moartea să fie biruită. Moartea fusese pusă de El în drumul omului, nu atât ca pedeapsă pentru neascultarea sa dureroasă, ci, mai ales, ca ajutor, ca stavilă în calea unei alunecări nesfârșite și fatale, ca aceea a îngerilor căzuți care nu știu ce este aceea moarte, dar nici nu mai au posibilitatea mântuirii. Moartea este unul dintre semnele cele mai evidente și mai palpabile ale nesfârșitei iubiri a lui Dumnezeu pentru creația Sa cea mai dragă, cea mai destinată comunicării integrale cu El, într-o libertate nemărginită. Rostul morții este, așa cum spune o cântare, acela ca „păcatul să nu fie fără de sfârșit”,

posibilitatea reală a abolirii păcatului, deci. Cum am spus, Dumnezeu este viața absolută, „Cel ce este” (Ieșirea 3, 14), existența absolută. Și atunci, tot ceea ce ține de El este viață, este destinat vieții, în nici un caz morții, aneantizării, cufundării în neființă, așa cum, atât de nefericit și de inexact se formulează adesea prin necroloagele lumii noastre secularizate și neatente la cuvinte. Ce este drept este ca, atunci când trebuie să definim ceea ce este cu adevărat viața, apar destul de dificultăți și, de aici, greșite interpretări.

În Biserică, în limbajul liturgic, noi folosim în numeroase rânduri și cu diferite conotații acest cuvânt și ansamblul de fenomene ce țin de el. O primă venire la viață o reprezintă zămislirea, începutul existenței, act sinergic al omului și al lui Dumnezeu. Apoi, urmează nașterea, venirea pe lume, intrarea în familie și, prin ea, într-o anumită societate. După spusa Sfinților Părinți (de la Sfântul Maxim Mărturisitorul până la Părintele Dumitru Teologul), orice existență, fie ea cât de mizerabilă (sub orice raport), este superioară inexistenței și reprezintă prin ea însăși o mare milostivire și binefacere a lui Dumnezeu. Chiar dacă El a spus că sunt unii care pot constata la un moment dat că ar fi fost mai bine să nu se fi născut, trebuie să înțelegem prin asta faptul că existența la frontiera inferioară a relației cu Dumnezeu

implică chinuri infernale.

Dar viața obținută prin naștere nu reprezintă încă mare lucru. Această simplă existență este amorfă din punct de vedere spiritual, necentrată, neorientată, supusă risipirii și disipării, lipsită de bucuria roditoare a unei relații personale autentice. De aceea Biserica vorbește în numeroase ocazii de o naștere din nou, de o a doua naștere. În primul rând, ea se referă la botez („baia nașterii din nou și... înnoirea Duhului Sfânt” – Tit 3, 5), la lepădarea de tarele unei înțelegeri prealabile și potențiale cu diavolul și la unirea cu Creatorul și cu Prietenul tău absolut, cu Hristos și, prin El, cu întreaga Sfântă Treime.

Botezul aduce posibilitatea biruinței depline, dar nu însăși biruința, pentru obținerea căreia ne este dat să luptăm întreaga viață, expuși, datorită slăbiciunii noastre, la continue și grave căderi. De aceea, pentru a rămâne cu adevărat vii, pentru a rămâne cu adevărat în viață, avem nevoie de repetate „nașteri”, de repere sigure și bine ancorate în dumnezeire, de canalele dăruite de Dumnezeu prin care harul necreat să ajungă până la noi și să ne umple de viața adevărată. Cu alte cuvinte, avem nevoie de o continuă lepădare de rău și de „cel rău”, lucru pe care creștinul, ancorat temeinic și responsabil în viața Bisericii, știe că îl poate obține printr-o anumită străduință ascetică,

prin Mărturisire (Spovedanie) și prin hrănirea euharistică cu Dumnezeu-Cuvântul („Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi” – Ioan 6, 54). Tainele acestea implică fiecare, în mod mistic, moartea și învierea cu Hristos, asocierea la jertfa Lui și angajarea într-o jertfă proprie (luarea propriei cruci – Marcu 8, 34), pentru a urma lui Iisus, după putință.

Dar orice act liturgic, în interiorul bisericii sau în prelungirea ei spațială și temporală, reprezintă o posibilitate reală de a te ține de viață, în viață. În sfârșit, deplina intrare în viață, în viața desăvârșită de dincolo de moarte, în viața din care posibilitatea căderii și a păcatului a dispărut definitiv, o reprezintă Învierea. „Dumnezeu ne-a născut din nou prin învierea din morți a lui Iisus Hristos” (1 Petru 1, 8). De altfel Sfântul Grigore Teologul spune, în Cuvântarea a doua la Botez, că „Scriptura cunoaște o întreită naștere a noastră: cea din trupuri, cea din botez și cea din înviere”.

Este dificil pentru noi, în general, să spunem ce însemnătate reală acordăm vieții. Treceam într-o zi prin fața Institutului de Istorie „Nicolae Iorga”. La doi pași de statuia ilustrului savant, doi tineri se sărutau cu foc, dar decent. Gândiți-vă că v-ați afla undeva, la egală distanță între tinerețea acelora și pragul spre viața de dincolo, pe care Iorga l-a trecut. Dacă ați fi pus

în situația reală de a alege între cele două, între a vi se reda tinerețea, cu toate posibilitățile ei, sau de a muri pe loc, încărcăți de o glorie asemănătoare cu a aceluia, ce ați alege? Încercați să vă răspundeți cât mai sincer. Oricare ar fi acest răspuns, el ar avea cota lui de rațiune, de motivație, și ar putea fi prilejul unei îndelungi și folositoare reflecții despre viață și despre felul cum o concepeți.

Dorul cel mare al omului, al celor ce vor să ajungă la sfințenie (adevărata rațiune a vieții, în fond), este de a evita moartea, nu moartea fizică, prag obligatoriu și binecuvântat, ci moartea duhovnicească, moartea care devine un stigmat de neșters al ființei („moartea cea de-a doua” – Apocalipsa 20, 13). Pentru aceștia, moartea fizică obișnuită nu reprezintă decât o trecere, un „Paști” spre adevărata viață. Nu cântăm noi în Biserică despre Maica Domnului că a trecut de la viață la viață, fiind Maica Vieții? Moartea reprezintă pentru cei ce a dus o viață cât de cât cumsecade, adică însoțindu-se cât mai mult cu Dumnezeu, o ieșire la liman, o intrare în „lumina cea neînserată”.

Evangelhiile folosesc uneori sintagma „viață veșnică” (Matei 25, 46; Marcu 10, 17; Ioan 3, 16). Ea aparține „celor drepti” și cu o viață corectă din punct de vedere spiritual, duhovnicesc, care să conducă la viețuirea

pentru totdeauna în apropierea lui Dumnezeu. Apostolul neamurilor îl vede pe om purtând ontologic în el ca pe un dor neostoit (indiferent de cât de mult conștientizează acest lucru, am adăuga noi), „nădejdea vieții veșnice” (Tit 1, 2), în care el vede „harul lui Dumnezeu întru Hristos Iisus, Domnul nostru” (Romani 6, 23). Ce este această viață veșnică ne spune Însuși Hristos: „Iar viața veșnică aceasta este: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe care L-ai trimis” (Ioan 17, 3). Iată cât de clar mărturisește cuvântul lui Dumnezeu împotriva sincretiștilor de tot felul, pentru care Dumnezeu S-ar revela în chipuri diferite și contradictorii, dar egal valabile, diferitelor neamuri, culturi, civilizații, dând naștere la religii egal îndreptățite a se considera posesoare ale Adevărului integral sau ale unor cioburi din Dumnezeire, care numai reasamblate ar conduce la Adevăr.

Și după toată această chinuire pentru a spune ceva despre legătura explicit duhovnicească dintre viață și înviere, așa cum a sesizat-o românul, nu prin tratate savante, ci prin însăși limba lui, deci prin ceva atât de adânc țesut în ființa sa cea mai intimă, am deschis (nu întâmplător, desigur, căci nimic de acest fel nu este întâmplător) Scriptura la Evanghelia lui Ioan, în

care am dat peste acest text (Ioan 25, 26), în care Mântuitorul Însuși mărturisește, despre Sine și despre legătura noastră cu El, atât de simplu, de direct și de complet: „Și Iisus i-a zis: Eu sunt Învierea și Viața; cel ce crede întru Mine în veac nu va muri!”. Să dea Dumnezeu fiecăruia să nu mai moară, ci să treacă de la viață la viață!

Mă gândesc cum în Vinerea cea Mare, când Epitaful se află pe masă în pronaos, între sfeșnice și flori, când, pe inserat, Îl prohodim cu blândă durere pe Domnul nostru, dând roată locului nostru cel mai scump – biserica (grecii înconjoară întreaga parohie). Putem să ne spunem, totuși, fără să greșim, șoptit, în liniștea teribilă care se așterne (parcă mai mult decât oricând) peste această zi de cumplită amintire, că „Hristos a Înviat!” și să ne îmbrățișăm împăcați, și să zicem „fraților” nu numai prietenilor noștri, dar și vrăjmașilor (să dea Dumnezeu să nu-i avem!), căci nu este adevăr mai mare și mai întăritor și mai roditor pe lumea aceasta decât faptul că Hristos „cu adevărat a Înviat”, pentru noi și pentru a noastră mântuire, dând un temei desăvârșit credinței noastre. Cu puțin curaj și cu puțină străduință, chiar dacă vom ajunge în al doisprezecelea ceas, ne vom bucura de propria noastră înviere, ruptă din cea a lui Hristos, și de intrarea în viața veșnică cu El, după făgăduința Sa nemincinoasă.

Care sunt urmările Spovedaniei și ale nespovedaniei?

(text prelucrat de diac. Ciprian Bâra după cartea *pr. prof. dr. Petre Vintilescu*, „Spovedanie și duhovnicie”, București, 1939).

În viața duhovnicească, Taina Spovedaniei își are rostul ei bine definit. Ea este Taina regăsirii noastre spirituale și dovada viețuirii noastre creștinești. Fără această Taină nu este posibil să vorbim despre progresul nostru duhovnicesc și înaintarea pe calea desăvârșirii. De aceea deosebirea dintre cel care se spovedește și cel care nu se spovedește este ca distanța dintre cer și pământ. Fiecare rămâne în lumea sa, cu urmările firești care decurg din această stare. Care sunt acestea?

1. Pentru cel care se spovedește, Spovedania este, în primul rând, un act de smerenie. Nimic nu este mai greu decât să recunoști că ești păcătos și să-ți înfățișezi hidoșenia fărădelegilor tale. Totdeauna omul este tentat să nu-și recunoască greșelile și să arunce răspunderea pentru faptele rele pe seama altora. Și aceasta dintru început. Când Adam este întrebat în Rai de către Dumnezeu dacă nu cumva a mâncat din pomul din care i-a poruncit să nu mănânce, el îi răspunde: „Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom și am mâncat” (Facere 3, 12). La rândul ei, femeia, întrebată de Dumnezeu dacă a făcut aceasta, a răspuns: „Șarpele m-a

amăgit și eu am mâncat“ (Facere 13, 13), nerecunoscându-și vina. De aceea cel care se spovedește este stăpânit de sentimentul smereniei, al nimicniciei sale și mai ales al vinovăției. Să-ți recunoști vina, greșeala și fapta rea săvârșită este un act de mărinimie, de generozitate și mai ales de sinceritate. Așa ceva nu vom întâlni niciodată la persoanele care nu se spovedesc. Ele sunt stăpânite, dimpotrivă, de sentimentul mândriei. Niciodată nu-și vor recunoaște greșelile și fărădelegile săvârșite, ci le vor socoti ca pe niște lucruri firești în comportarea lor. Tocmai pentru că nu le socotesc păcate, nu simt nevoia să le mărturisească și să le recunoască în fața unui duhovnic. Mândria le înțețosează mintea și întunecă discernământul, împiedicându-le să se smerească pentru a cere iertare.

2. După rânduiala bisericească a Spovedaniei, aceasta este urmată de examenul de conștiință, de o cercetare a cugetului nostru pentru a vedea faptele rele pe care le-am săvârșit, raportate la Dumnezeu, la semenii noștri și la noi înșine. Pentru un credincios care se spovedește, examenul de conștiință este un lucru ușor de făcut, pentru că acest judecător al faptelor pe care le săvârșim, bune sau rele - conștiința -, stă de veghe și ne încurajează când facem binele și ne muștră când facem rele. Nu același lucru se întâmplă cu persoana care nu se spovedește. Pentru ea nu există muștrarea de conștiință, nu există părere de rău pentru faptele rele

săvârșite. Pentru ea, conștiința este adormită. Faptele rele se adună, se înmulțesc și povara lor devine tot mai grea, dar îl obișnuiesc pe purtător cu această stare. Această situație este ca o moarte, o obișnuință cu răul. Acestora li se potrivește îndemnul Sfântului Apostol Pavel: „Deșteaptă-te cel ce dormi și te scoală din morți și te va lumina Hristos“ (Efeseni 5, 14).

3. Cel care se spovedește este o persoană care crede în Dumnezeu, în care are încredere, cu convingerea că El îl poate ierta, așa cum tatăl iartă pe copiii săi. Se apropie de Dumnezeu fără teamă și-i mărturisește păcatele deschis, fără reținere și cu nădejde în iertarea lui. Cel care nu se spovedește nu o face și ca urmare a necredinței lui, socotind că nu trebuie să dea nimănui socoteală pentru faptele rele săvârșite, pe care le tăinuiește cât se poate de tare. În felul acesta, el se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu, devenindu-și sie stăpân.

4. Persoanele care se spovedesc văd în preotul duhovnic un slujitor al lui Dumnezeu în care luminează harul Duhului Sfânt, care în Taina Spovedaniei nu este decât „numai un martor ca să mărturisesc înaintea Lui toate câte-mi vei spune mie“ (Molitifelnic, Ed. IBMBOR, București, 2012, p. 65), De aceea, când ne spovedim, noi spunem prin preot păcatele noastre direct lui Dumnezeu. Pentru persoanele care nu se spovedesc, preotul este un om obișnuit de care pot doar să se rușineze, dar nu-l văd dăruit cu

puterea iertării păcatelor. Dumnezeu ne iartă prin preot. Socotindu-l doar simplu om, unii se tem că preotul poate să divulge secretul mărturisirii, ceea ce nu se întâmplă niciodată. În peste 2.000 de ani de creștinism nu s-a întâmplat niciodată așa ceva.

5. Spovedania nu este numai o înșiruire de păcate și de rele pe care le-am săvârșit, ci este un dialog sincer, intim și deschis dintre duhovnic și penitent. Cel care se spovedește vine nu numai pentru a face un bilanț al păcatelor sale, ci pleacă genunchiul în fața preotului pentru a primi și sfaturi pentru o viață morală sănătoasă și pentru a afla sau auzi învățătura Bisericii și, în general, pentru a beneficia de sfaturile celui mai apropiat și mai bun prieten, care este duhovnicul. El îi iubește deopotrivă pe credincioșii săi și nu este persoană mai indicată pentru a-i destăinui tainele vieții decât duhovnicul. El nu are numai rolul de a asculta păcate și de a da sentințe, ci de a ierta și a da sfaturi folositoare pentru viața noastră. El e un părinte bun și iertător și nicăieri nu-și arată această calitate ca în Taina Spovedaniei. Cel care nu se spovedește se lipsește de bunătatea, căldura și buna intenție a duhovnicului de a ne schimba viața. Spovedania are acest mare rol pedagogic de a produce în noi o transformare, o schimbare în bine. Sunt persoane care nici măcar nu știu să facă deosebire între viața păcătoasă și cea normală, dacă o faptă este considerată păcat, ce gravitate are pentru echilibrul nostru sufletesc și

pentru viețuirea cu adevărat creștină și umană. Singurul care ne luminează în acest domeniu este preotul duhovnic, iar lipsirea de învățătura lui este o mare carență.

6. Cei care se spovedesc știu că preotul nu se minunează de păcatele pe care le săvârșim, fiindcă, în general, toți suntem păcătoși și facem cam aceleași păcate. Să nu creadă niciodată cei care nu se spovedesc că ei sunt cazuri speciale, ci sunt și ei oameni ca toți ceilalți, cu calități și lipsuri. După aceea, trebuie să știm că nu există păcate pe care Biserica să nu le ierte, în afară de păcatele împotriva Duhului Sfânt, adică împotriva lui Dumnezeu - ateismul, necredința, sinuciderea, incinerarea - dacă ele sunt mărturisite cu căință sau părere de rău și cu făgăduința de a nu le mai face.

7. Cei care se spovedesc simt o mare ușurare sufletească în urma spovedirii, o eliberare de povara păcatului, ca o pasăre care se bucură din nou de libertatea zborului, după ce a trăit un timp captivă într-o colivie. Cei care nu se spovedesc trăiesc în continuare ducându-și sarcina păcatelor care se îngreunează tot mai mult prin

adăugarea de noi păcate și de fapte rele. Păcatul devine a doua natură dacă ne obișnuim cu el și nu mai putem discerne între bine și rău. Dorința de spovedanie devine un obiectiv tot mai îndepărtat, iar păcătosul se afundă tot mai mult în mocirla păcatului.

8. Persoanele care se spovedesc și practică sau participă la viața liturgică a Bisericii se comportă în Biserică, în societate și acasă altfel decât cele care sunt departe de acest mod de viață. Desigur că ele nu sunt niște sfinți, dar au o altă înțelegere față de lume, de existență, de semenii, de încercările prin care trec, sunt mai înțelepte, mai bune, mai iertătoare față de cele care nu au legătură cu viața religioasă. Societatea în plină secularizare nu ne oferă cele necesare vieții spirituale și nici măcar pe cele materiale. Corupția, minciuna, necinstea, furtul, egoismul, desfrâul, invidia se răsfrâng în toate domeniile vieții noastre sociale. Școala a devenit și ea neputincioasă în a-i educa și instrui pe tineri, care sunt lipsiți de interesul de desăvârșire și înalte idealuri. Având în vedere aceste stări de lucru, ne gândim și la unele remedii:

1. Să-i formăm pe copiii noștri în spiritul credinței noastre strămoșești; să-i obișnuim cu prezența în lăcașul de cult, să vadă în preot nu pe cel care „taie limba și face injecție“, ci pe părintele bun și iubitor care-i primește pe toți cu dragoste.

2. Să-i obișnuim pe copii de la vârste fragede cu preotul și mai ales cu

Spovedania, chiar dacă nu au mare lucru a ne spune.

3. Să susținem activitatea catehetică tot mai bogată și să vorbim tot mai des despre Spovedanie și rolul ei extraordinar în viața duhovnicească, să o practicăm cât mai des și cu toată responsabilitatea.

4. Să sporim participarea la Sfânta Împărtășanie, dar cu spovedire, dezlegare și binecuvântarea duhovnicului.

5. Să rezervăm săvârșirii Spovedaniei un timp special pentru a o săvârși corect, pentru a fi un dialog deschis și sincer cu penitentul, și nu o formalitate.

6. Să încercăm să trezim interesul și pentru cei care stau mai departe de viața religioasă și nu au cunoscut încă acest tratament al bolilor noastre sufletești și trupești, care este Spovedania, urmat de „antidotul nemuririi - Sfânta Împărtășanie“

PAGINA COPIILOR

Rugăciunea către Maica Domnului

Cuvine-se cu adevărat

Să te ferim pe Tine, Născătoare de Dumnezeu,

Cea pururea fericită și preanevinovată și Maica Dumnezeului nostru.

Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii

Și mai marită, fără de asemănare, decât Serafimii,

Care fără stricăciune

Pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut,

Pe Tine, Cea cu adevărat născătoare de Dumnezeu, te mărim!

Cuvine-se: *se cuvine, adică trebuie neapărat să facem acest lucru, e de datorie noastră să facem aceasta!*

Să te ferim: *să o laudăm pe Maica lui Dumnezeu, dar și să o bucurăm prin ceea ce facem noi, prin faptele noastre*

Pururea : *întotdeauna, mereu*

Preanevinovată: *Maica Domnului L-a ascultat pe Dumnezeu, încă de la început, când Îngerul i-a vestit că va naște un Fiul minunat: Fiul lui Dumnezeu. L-a ascultat deplin și de la bun început și de aceea ea n-a mai putut niciodată greși*

Mai cinstită: *demnă de laudă, înaintea îngerilor*

Fără de asemănare: *ea nu se compară cu oamenii, ci cu îngerii, și ea este chiar mai mare în importanță decât ei*

Serafimii și Heruvimii: *îngeri care stau*

cel mai aproape de Dumnezeu; Serafimii, spun Proorocii și Părinții Sfinți înțelepți, au câte șase aripi și au înfățișare de foc; ei aprind în oameni dragostea lui Dumnezeu; în limba evreiască, «serafim» înseamnă «cel ce aprinde sau încălzește». După Serafimi, stau înaintea lui Dumnezeu înțelepții Heruvimi, înfățișați cu ochi mulți. Aceasta înseamnă că ei, văzând și fiind luminați de tainele lui Dumnezeu, îi luminează și pe alții; în limba evreiască, «Heruvim» se tâlcuiește prin «multă înțelegere» sau «revărsare de înțelepciune»

Fără stricăciune: *curat, pur, neatins de nimic, fără să se schimbe. Maica Domnului L-a născut pe Iisus Hristos prin Harul lui Dumnezeu*

Dumnezeu-Cuvântul: *Evangelia Apostolului Ioan începe cu aceste cuvinte : «La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut». «Și Cuvântul s-a făcut trup și s-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slava ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de Har și de Adevăr». Sf. Apostol și Evanghelist Ioan mărturisește despre Cuvântul lui Dumnezeu că este Însuși Fiul lui Dumnezeu, dar nedespărțit de ceea ce înseamnă Har și Adevăr. Fiul lui Dumnezeu L-a făcut cunoscut pe Dumnezeu-Cuvântul: s-a născut pe pământ pentru ca oamenii să-L vadă și să înțeleagă, fiecare, Cine este Dumnezeu pentru oameni.*

Te mărim: *te laudăm și te prețuim*

Iată că vrăbiuțele au adus două frumoase proverbe biblice. Cuvintele sunt amestecate, dar sunt sigur că vei reface tu proverbele. Ia o foaie de hârtie și un creion și încercă! Cele două proverbe sunt din Sfânta Scriptură, la Pilde XVII, 22 și XIX, 24. Încercați, dragi copii, să rețineți aceste vorbe înțelepte și să țineți seama de ele!

Spovedania în viața duhovnicească

Convorbire cu Înaltpreasfințitul
Mitropolit Serafim Joantă

Interviu cu P.C.Pr. Sabin Vodă de la Radio
Renășterea – Alba Iulia.

*Cât de des trebuie sau ar fi bine să se
spovedească un creștin?*

Eu cred că trebuie să ne spovedim cât mai des cu putință. Monahii se spovedesc săptămânal, dacă nu zilnic. Credincioșii mireni ar trebui să se spovedească lunar pentru a se putea împărtăși în fiecare duminică. Dacă, bineînțeles nu au păcate de moarte. Pentru că nu trebuie să legăm neapărat Sfânta Împărtășanie de spovedanie. Nu trebuie să privim spovedania ca pe o necesitate absolută pentru a ne putea împărtăși. În fond, la spovedanie se spun păcatele mari care ne despart de Biserică. Așa a apărut spovedania în viața Bisericii, și anume din nevoia de a-i împăca cu Biserica pe cei ce datorită unor păcate grele cădeau din har, se despărțeau de Biserică. În primele veacuri mergeau la spovedit doar cei care săvârșeau păcate grele, foarte grave.

Păcate de moarte.

Da, păcate de moarte. Și anume, în primul rând, păcatul lepădării de Hristos. Pe timpul persecuțiilor, unii creștinii se lepădau de Hristos, (cum s-au lepădat la noi foarte mulți pe timpul comunismului) ca să-și salveze viața. Aceștia se lepădau implicit de

Biserică pentru că Biserica este una cu Hristos. Cei care se întorceau la Biserică, făceau mai întâi o penitență publică, se mărturiseau în fața obștii, a comunității din care au făcut parte și erau opriți de la Sfânta Împărtășanie pentru mai mulți ani. La fel, cei care ucideau, inclusiv cei care făceau avorturi, cei care desfrânau, cei care asupreau pe văduve, pe orfani sau cei care furau din munca cuiva. Acestea erau păcatele mari: lepădarea de Hristos, adulterul și desfrânarea, crima, inclusiv avortul, asuprirea semenilor, ura (cearta, ținerea de minte a răului) și furtul care cereau neapărat spovedania pentru că prin aceste păcate credinciosul cade din starea de har și de membru al Bisericii și trebuie să se împăce din nou cu Biserica prin Taina Spovedaniei. Astăzi s-ar mai adăuga la aceste păcate mari și beția ca și folosirea mijloacelor de a împiedica nașterea de copii, care altădată erau foarte rare. Trebuie să știm că medicamentele anticoncepționale sunt abortive, ele nu împiedică zămisirea, ci imediat după concepție omoară viața nou apărută.

*De altfel, duhovnicul, la sfârșitul
spovedaniei, chiar și spune: împacă-l și
unește-l pe el cu Sfânta Ta Biserică.*

Aceasta este rugăciunea pe care o citește preotul ca împăcare, ca repunere în starea de har sau de membru deplin al Bisericii, stare care se pierde prin păcatele mari, de moarte. Pentru păcatele mici, nu era

nevoie, la început, de spovedanie, ci acestea se mărturiseau duhovnicului într-o conversație cu el. Mai târziu, Taina Spovedaniei s-a extins la toate păcatele, mari și mici. Dar încă odată, de Taina Mărturisirii țin în primul rând păcatele de moarte, prin care cădem din starea de har sau de membrii ai Bisericii. Această stare nu se poate recăștiga decât prin spovedanie. Păcatele mici, cum am spus, nu se spovedeau în vechime; astăzi le mărturisim și pe acestea duhovnicului nostru, dar ele nu ne opresc de la Sfânta Împărtășanie. Aceste păcate se iartă prin împărtășirea cu Sfintele Taine care se dau tocmai „spre iertarea păcatelor și spre viața de veci”. Ceea ce este foarte important este ca spovedania să se facă cu umilință și cu părere de rău, ca și cu hotărârea de a nu mai repeta păcatele mărturisite. În rugăciunea dinainte de spovedanie, spunem lui Dumnezeu hotărârea de a nu mai păcătui, zicând: „socotesc mai bine moartea decât să mă mai întorc la unul din păcatele mărturisite”. Numai așa lucrează Harul și primim iertarea, respectiv ușurarea conștiinței. Iar semnul iertării cu adevărat este acela că nu mai repetăm păcatul; mai mult, nici măcar nu ne mai aducem aminte de el. Păcatul a fost cu totul șters din sufletul nostru.

Deja simte omul ușurarea conștiinței.

Într-adevăr! De aceea trebuie să ne spovedim imediat după ce am săvârșit un păcat mare. Să nu așteptăm să vină

Postul Sfințelor Paști! Consecințele păcatului mărturisit imediat pot fi limitate la maximum. Dacă amânăm spovedania, vom repeta mai ușor păcatul până când el devine patimă, adică va pune stăpânire cu totul pe noi, ne va transforma în sclavi. Iar de patimă nu putem scăpa ușor. În cazul păcatelor mici, conștiința se poate ușura chiar și atunci când le „mărturisim” unui semen al nostru credincios, imediat după ce am greșit, preotul nefiind la îndemână. „Mărturișiți-vă unul altuia păcatele și vă rugați unul pentru altul, ca să vă vin-decați”. Este și aceasta o descărcare a conștiinței.

Există totuși o diferență esențială între această mărturisire, cum spuneți, unii altora, și spovedania la preot.

Desigur că nu pot spune semenului meu că am desfrânat sau am ucis și cu aceasta să-mi ușurez conștiința. Absolut nu! Aceasta ar fi o logică sectară. Chiar dacă spun prietenului meu credincios ca și mine păcatele grave pe care le-am făcut, aceasta nu înseamnă că am primit iertare. Iertarea n-o poate da decât preotul duhovnic. În Grecia, la mănăstirile de maici, stareța primește „mărturisirea” maicilor, în sensul că acestea își mărturisesc gândurile și chiar păcatele pentru a primi îndrumare duhovnicească în lupta cu ispitele. Desigur că prin această mărturisire nu se primește iertarea păcatelor, ci doar ajutor în strădania neîncetată pentru despățimire și dobândirea

virtuților. Iertarea n-o poate da decât duhovnicul.

Deși, iertați-mă, se întâmplă, mai ales în rândul tinerilor, ca să se laude cu păcatele trupești, deci nu cu gândul de pocăință.

Repet, orice mărturisire a păcatelor, mari sau mici, chiar și în fața unui prieten, presupune căință, părere de rău, durere pentru păcatul săvârșit. Dacă-i spun fratelui meu greșelile, o fac cu părere de rău și din dorința de a se ruga pentru mine. Căci, în fond, de aceea spun celui în care am încredere greșelile pentru ca el să se roage pentru mine. Numai atunci voi simți o ușurare, dar dacă mă laud cu păcatul, înseamnă că mă încarc și mai mult cu povara lui, ba chiar săvârșesc un păcat și mai mare.

Deci, păcatele mari trebuie neapărat mărturisite la duhovnic, cât mai repede cu putință. Pentru ele vom primi un canon de pocăință, care poate însemna și oprirea de la Sf. Împărtășanie pentru o vreme. Păcatele mai mici, le mărturisim o dată sau de două ori pe lună, dar ne putem împărtăși la fiecare Sf. Liturghie, cu simpla binecuvântare a preotului. Să știți că lucrul acesta se face în Grecia și în Rusia în mod curent. Adică toți credincioșii care nu au păcate de moarte, deci nu se află sub canonul opririi de la Sf. Taine, se împărtășesc regulat.

De altfel, cum ați spus, împărtășania o primim și spre iertarea păcatelor.

Tocmai de aceea nu trebuie să legăm neapărat împărtășirea de spovedanie. Căci păcatele mici se iartă și prin împărtășirea cu Sf. Taine. Dar trebuie să dorim împărtășirea cât mai deasă, chiar regulată, adică de fiecare dată când participăm la Sf. Liturghie. Deci de fiecare dată, înainte de Sf. Liturghie, ne ducem la părintele și-i spunem: „Părinte, dați-mi binecuvântare ca să mă împărtășesc”. Și bineînțeles că preotul, cunoscând starea noastră sufletească, ne va da binecuvântare ca să ne împărtășim. Dar ne vom spovedi cel puțin o dată în lună, chiar dacă nu am săvârșit păcate mari, ci doar păcate mici pe care nimeni nu le poate evita, oricât de credincios ar fi.

Din știință și din neștiință.

Da, din știință, din neștiință, cu voie și fără de voie... și ca să avem conștiința împăcată că ne-am mărturisit păcatele în fața duhovnicului, că am primit prin rugăciune dezlegarea și iertarea. Deci, încă o dată, să nu legăm împărtășirea neapărat de spovedanie; să știm că spovedania este absolut necesară imediat după ce am săvârșit un păcat de moarte, pe când în cazul celorlalte păcate nu este nevoie neapărat de spovedanie imediat după ce le-ai săvârșit. Pentru aceste păcate ne vom spovedi lunar. Așa trebuie să găsim un echilibru în viața duhovnicească a credincioșilor noștri și atunci vom avea la împărtășit din trei - patru sute de credincioși câți vin duminica la biserică, măcar o sută. Eu sunt sigur că în toate bisericile noastre din mulțimea de credincioși care

participă regulat la Sfânta Liturghie, majoritatea nu trăiesc în păcate de moarte, deci s-ar putea împărtăși în fiecare duminică. În primul rând copiii până la 7-8 ani (chiar dacă au gustat dimineața ceva) și cei în vârstă. Este adevărat că oamenii au un așa de mare respect față de Sfânta Împărtășanie încât cred că numai dacă au postit mult și s-au pregătit cu deosebire pot să se apropie de Sfintele Taine. Ceea ce este foarte bine. Dar Biserica nu impune, de pildă, un post special înainte de Sf. Împărtășanie, cum cred mulți. Tradiția de a posti trei zile a apărut târziu, când fervoarea creștinilor a scăzut și tot mai puțini se împărtășeau regulat, dar nici nu mai țineau posturile rânduite de Biserică. Desigur că cei care se spovedesc și se împărtășesc rar, trebuie să postească înainte de a se împărtăși. Dar cei care se împărtășesc des, chiar regulat, aceștia postesc după rânduiala Bisericii, adică miercurile și vinerile, ca și posturile de peste an. Nimeni nu impune un post în plus dacă ne împărtășim des, cum este normal. Dar nu ne oprește nimeni să postim cât de mult și să ne rugăm cât mai mult, înainte de a ne împărtăși. Dimpotrivă!

Preoții trebuie să încurajeze mereu pe credincioși ca să se apropie cât mai des de Sf. Împărtășanie, dacă nu trăiesc în păcatele de moarte amintite mai sus. Desigur, înainte de a ne împărtăși trebuie să citim canonul și rugăciunile de pregătire pentru Sf. Împărtășanie. Nu trebuie să uităm că Sfânta Împărtășanie, cum

am repetat deja, se dă spre iertarea păcatelor și spre viața de veci, că ea este Pâinea vieții celei veșnice (In. 6, 35, 48) și hrană atât pentru sufletul cât și pentru trupul nostru. Este o mare deosebire între credinciosul care se împărtășește des și face tot efortul pentru ca să se pregătească de fiecare dată când se împărtășește și cel care merge la biserică, dar nu se apropie de Sfânta Împărtășanie.

Sf. Împărtășanie aprofundează în noi viața duhovnicească, ne face sensibili la durerile și nevoile semenilor, îmblânzește pornirile pătimase, aprinde în noi dorul după Dumnezeu și după rugăciune, ne detașează de cele lumești, fără ca să ne sustragă de la datoriile vieții; dimpotrivă ne sporește curajul în lupta cu greutățile de zi cu zi. Este mare păcat că la noi în România foarte puțini credincioși se împărtășesc duminica și în sărbători, cum nu se întâmplă la greci, la ruși și la alte popoare ortodoxe. Aceasta este o mare lipsă a Bisericii noastre, care ar trebui să dea mai mult de gândit ierarhilor și preoților noștri. (va urma)

Fragmente neodihnite

Rubrică realizată de
Roxana Albu

«Când pierdeți harul dumnezeiesc, să nu faceți nimic. Să vă continuați viața și lupta voastră, simplu, până ce, fără zburcium, vor veni iarăși iubirea și dragostea și dorul fierbinte după Hristos. Atunci harul vă va umple și vă veți bucura. O altă taină sunt slujbele: să vă dăruiți acestora, și harul lui Dumnezeu va veni în chip tainic. (...)

Nu ajungeți sfinți vânând răul. Lăsați răul. Să priviți către Hristos, iar El vă va mântui. În loc să stați în afara ușii și să alungați răul, mai bine disprețuiți-l, nebăgându-l în seamă. Năvălește asupra voastră răul? Voi dăruiți-vă toată puterea lăuntrică binelui, adică lui Hristos. (...) Deveniți, prin harul lui Dumnezeu, buni. Unde să mai afle loc răul atunci? Se risipește!

Toate sunt cu puțință împreună cu Hristos. Unde sunt osteneala și stradania de a te face bun? Lucrurile sunt simple. Chemați-L pe Dumnezeu și El va preface totul spre bine. Dacă-I dați Lui inima voastră, nu va rămâne loc pentru celelalte. Când vă veți îmbrăca în Hristos, nu veți mai face nici o strădanie pentru virtute, căci v-o va da El. Vă apucă frica și dezamagirea? Întoarceți-vă

către Hristos. Iubiți-L simplu, smerit, fără pretenții, și vă va izbăvi EL însuși. Să vă întoarceți la Hristos și să spuneți cu smerenie și nădejde, ca și Apostolul Pavel: Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia? (Rom. 7, 24). Vă veți mișca, deci, către Hristos, iar El va veni îndată. Îndată va lucra harul Său (...).

Toată puterea voastră să se îndrepte către iubirea lui Dumnezeu, către slăvirea Lui, către alipirea de EL. Astfel, izbăvirea de rău și de neputințe se va face tainic, fără să prindeți de veste, fără osteneală.

Această străduință o fac și eu. Am găsit că este cel mai bun chip de sfințire, nesângeros. Mai bine, adică, să mă arunc în iubire, să studiez canoanele, troparele, psalmii. Fără să-mi dau seama, studiul și desfătarea aceasta duc mintea mea către Hristos și-mi îndulcesc inima. (...)

Simplu, lin să le faceți pe toate. Să nu faceți nimic cu scop. Să nu spuneți: «O să fac așa, ca să obțin acest rezultat», ci să lucrați așa, lin, fără să o știți. Adică să vă rugați simplu și fără să vă gândiți la ce vă va dărui Dumnezeu înlăuntrul sufletului. Nu faceți socoteli. (...) Inima voastră să fie simplă, nu cu două fețe și nesinceră. Bună, iar nu vicleană și interesată. (...)

În Sfânta Scriptură, cuvântul lui Dumnezeu ne vorbește limpede despre simplitate și delicatețe: Iubiți dreptatea, judecători ai pământului; cugetați drept despre Domnul și căutați-L cu inima smerită. Căci El

Se lasă găsit celor care nu-L ispitesc și Se arată celor care au credință în El. Într-adevăr, cugetele viclene se depărtează de Dumnezeu și puterea Lui, când Il ispitești, muștră pe cei fără de minte. Înțelepciunea nu pătrunde în sufletul viclean și nu sălășluiește în trupul supus păcatului (Înțelepciunea lui Solomon, 1, 1-4). *(Ne vorbește părintele Porfirie – Viața și cuvintele)*

«Dacă încep să văd, fiindcă lumina lui Dumnezeu îmi arată păcatele mele, începe duhul meu să vadă! Este un procedeu care merge până acolo unde acel ochi, care vede acum, începe să vadă întunericul care e în mine, iar cândva va vedea acea lumină care azi mă luminează: acum mă luminează să văd întunericul, cândva mă va lumina să văd însăși lumina» (...). «A-și vedea păcatul e o durere, dar asta, frați și surori, este o durere a nașterii! Durerea ta de astăzi ești tu acel de mâine, care prin aceste dureri te vei naște pentru cele veșnice». *(Părintele Rafail Noica – Cuvânt la tundere în monahism)*

„Atitudinea unui om față de aproapele său e un indiciu sigur cu privire la treapta cunoașterii harului și de sine însuși la care a ajuns acesta.

Cel care, pe de o parte, a încercat în sine însuși intensitatea pe care o pot atinge suferințele sufletului omenesc când este despărțit de lumina vieții dumnezeiești și care, pe de altă parte, a cunoscut ce este omul când este în Dumnezeu, acela știe că orice om are o valoare veșnică nepieritoare,

mai de preț decât tot restul lumii; cunoaște demnitatea omului, știe că fiecare «dintre aceștia mici» (Mt 25, 40) e scump înaintea lui Dumnezeu. Și astfel niciodată nu-și va îngădui să-l vatem pe aproapele său sau să-l supere. (...)

Cine ramâne în har vede harul și în ceilalți, dar cine nu simte harul în el nu-l vede nici la alții. (...) «Dacă cineva vede în fratele său pe Duhul Sfânt, acest lucru e semn că în el este un mare har; dar cine-și urăște fratele, acesta este el însuși posedat de un duh rău.

(...) Duhul sfânt este iubire, pace și blândețe. Duhul Sfânt învață iubirea de Dumnezeu și de aproapele. Duhul înșelăciunii e un duh de mândrie. (...) E un tâlhar și un fur; calea sa e plină de surprare; nu poate aduce adevărata blândețe; nu aduce decât desfătarea plină de spaimă a deșertăciunii; nu este în el nici smerenie, nici pace, nici iubire; duce la nepăsarea de gheață a mândriei.

Duhul sfânt revarsă iubirea lui Dumnezeu; sufletul dorește pe Domnul și-l caută zi și noapte, în vreme ce potrivnicul suflă spaima sa răvășitoare și întunecată care omoară sufletul.

Acestea sunt semnele ce ne îngăduie să deosebim limpede harul dumnezeiesc de înșelăciunea vrăjmașului» *(Arhimandritul Sofronie, Viața și învățătura starețului Siluan Athonitul)*

Apropierea de Sfânta Împărtășanie

„Mulți se împărtășesc o dată pe an, alții de două ori, alții de mai multe ori. Pe care dintre ei îi vom ferici mai mult? Pe cei care se împărtășesc o dată, pe cei care se împărtășesc de câteva ori sau pe cei care se împărtășesc de mai multe ori? Nici pe unii nici pe alții, ci pe cei care se apropie de sfântul potir cu conștiința curată, cu inima neprihănită, cu trăire lipsită de reproșuri. Aceștia se pot împărtăși mereu. Ceilalți însă, păcătoșii nepocăiți, să stea departe de Preacuratele Taine, căci altfel își pregătesc lor răutate și osândă.

Se întâmplă deci și aici ca și cu un aliment care, deși din natura lui este hrănitor și folositor, dacă este consumat de un om bolnav de stomac, îl vatămă. Adică te bucuri de hrana cerească, iei parte la adunarea duhovnicească a împăratului Hristos și te tăvălești iar prin noroi? Te ungi cu mir și te întorci în mizerie? Ai un an de când nu te-ai împărtășit și, după ce trece o săptămână, cazi din nou în păcatele de mai înainte?

Spune-mi, dacă după o boală îndelungată te faci bine și în continuare faci aceleași greșeli care au condus la producerea bolii tale, nu este zadarnică truda pe care ai depus-o pentru a te vindeca? Dacă lucrurile firești se schimbă, cu atât mai mult cele care depind de voia noastră. Cum îndrăznești, așadar, să primești în tine Preacuratul Trup al lui Hristos

având sufletul pătat, în vreme ce nu vrei să mănânci nimic până nu te speli pe mâini“?

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Problemele Vieții, traducere de Cristian Spătărelu și Daniela Filioreanu, Editura Egumenița, p. 170)

Povățuiri pentru sfânta Taină a Spovedaniei

Din îndrumările unui mare duhovnic, dăm aici câteva sfaturi pentru înlesnirea unei bune mărturisiri a păcatelor, precum și o pagină de cugetare adâncă. Este un cuvânt al marelui stareț Macarie de la Optina, care glăsuiește așa:

1. La spovedanie nu trebuie să repeți acele păcate de care te-ai căit mai înainte, de care ai fost dezlegat și pe care nu le-ai mai săvârșit. Altminteri, ar însemna o neîncredere în puterea Tainei ce se săvârșește prin spovedanie.
2. Nu trebuie să-ti amintești de alte persoane cu care ai venit în atingere în clipa când ai făptuit păcatele, ci să te osândești numai pe tine.
3. Sfinții Părinți opresc pe credincios să-și spună păcatele în toate amănunțele, ci îl sfătuiesc numai să și le recunoască îndeobște, pentru ca nu cumva luându-le pe fiecare în parte să dea prilej de sminteală atât sufletului său cât și duhovnicului. Tu ai venit să te pocăiești și totuși nu te căiești de păcatele tale, fiindcă nu știi cum trebuie să te pocăiești: adică

îți săvârșești pocăința în chip rece și împietrit.

4. Tu ai înșirat toate mărunțișurile, iar ceea ce este mai însemnat ai scăpat din vedere. Nu ți-ai mărturisit cele mai grele păcate. N-ai recunoscut și n-ai însemnat că: tu nu iubești pe Dumnezeu, urăști pe aproapele, nu crezi în cele ce spune Cuvântul Domnului și ești plin de mândrie și de slavă deșartă. În aceste patru păcate intră toată răutatea și toată stricăciunea noastră sufletească. De fapt, ele sunt rădăcinile cele mai însemnate, din care răsar toate vâlstarele căderilor noastre în felurite păcate.

(Extras din „Îndemnuri și rugăciuni pentru spovedanie și împărtășanie”, Ed. IMBOR, București, 2014, p. 24)

Aus dem Leben der Kirchengemeinde

Panorthodoxe Vesper zum Sonntag der Orthodoxie

Am Sonntag der Orthodoxie, dem 9. März 2014, wurde um 17.30 Uhr in der Kathedrale der

Heiligen Neumärtyrer und Bekenner Russlands von München eine Vesper gefeiert, an der fast alle orthodoxen Jurisdiktionen vertreten

waren. Dem Gottesdienst stand Seine Exzellenz, Erzbischof Mark von Berlin und Deutschland, vor. Bei diesem Gottesdienst haben die Chöre der verschiedenen Gemeinden ein bis zwei christliche Lieder in ihrer Landessprache interpretiert. Nach dem Gottesdienst wurden alle Anwesenden zu einem Abendessen eingeladen. Es war das 10. Panorthodoxe Chortreffen, an dem Pfarrer Alexandru Nan und die Mitglieder unseres Chores, geleitet von Herrn Ciprian Munteanu, teilnahmen.

Felicitări confecționate în scop caritabil

Duminică, 6 aprilie 2014, după Sf. Liturghie în biserica noastră au fost puse spre vânzare felicitări pentru Sf. Paști. Acestea au fost confecționate, cu multă dragoste și atenție, de către copiii parohiei noastre, care participă permanent la cateheză, sub îndrumarea doamnei Camelia Stoica.

Banii strânși pentru cele 27 de felicitări vor fi folosiți în scopuri caritabile. Anul acesta banii vor fi direcționați către copiii săraci din județul Vaslui,

proiect inițiat și susținut de către Mitropolia noastră de la Nürnberg. Prin acest lucru încercăm să le sădim copiilor noștri, atât dorința de a ajuta, cât și faptul că nu este de la sine înțeles să primească întotdeauna ceea ce-și doresc. De asemenea, acest proiect este și o invitație adresată copiilor, care din diferite motive nu participă încă la cateheză, să se alătore grupului, dar și părinților acestora, să facă efortul de a-i aduce pe copii la activitățile desfășurate în comunitatea noastră.

Ein Abend mit christlichen und patriotischen Liedern

von Christopher Nicu

Auf Einladung unseres Pfarrers Alexandru Nan, empfing unsere Gemeinde am Samstag, den 22. Februar 2014, das christliche Musikensemble "Lumină lină" aus Sibiu (Hermannstadt) zu einem Konzert.

Unter der Leitung von Pfarrer Cătălin Dumitrean, Direktor des religiösen Radiosenders "Trinitas" für ganz Transsilvanien, öffneten die

christlichen und patriotischen Lieder die Herzen aller Anwesenden und erweckten in uns tiefe Heimatgefühle.

Die Botschaft des Abends war, mit Poesie und Gesang aus ganz Rumänien, aber besonders aus Transsilvanien, die rumänisch-orthodoxe Tradition in der Diaspora wiederzubeleben, damit sie nicht in Vergessenheit gerate.

In einem Finale voller Emotionen, regte "Lumină lină" unseren Chor und alle Gemeindemitglieder zum gemeinsamen Singen an, das in einem feierlichen, patriotischen Bewusstsein endete.

An diesem besonderen Konzert nahm auch der langjährige Direktor vom Radiosender Freies Europa, Herr Nicolae Stroescu-Stînișoară teil.

Am nächsten Tag setzte die Gruppe "Lumină lină" seine christliche Mission Richtung Konstanz fort, wo sie eine andere Gemeinde besuchte.

Wir bedanken uns herzlichst bei Pfarrer Cătălin Dumitrean und allen Mitgliedern von "Lumină lină", die für uns zu Freunden geworden sind. Wir hoffen, sie bald wieder bei uns begrüßen zu dürfen.

Vizita ATORG-ului la sediul Mitropoliei din Nürnberg

de Ramona Popa

Ne aflăm în perioada Postului Mare, când, poate mai mult decât în altă perioadă a anului trebuie să ne ocupăm de sufletele noastre. Ne preocupăm de lepădarea omului cel vechi stăpănit de păcate și griji pentru a putea învia și noi sufletește întru Hristos. Este un timp al înmulțirii rugăciunii, al întoarcerii în camera tainică a propriei inimi, pentru a face curat, pentru ca mai apoi să ne putem găsi refugiul în ea. De mare folos ne este să sporim în cele bune alături de semenii noștri, suflete însetate după Hristos și preocupate de mântuire.

Pentru a sprijini acest urcuș comun, în perioada 22-23 martie, membrii Asociației Tinerilor Ortodocși Români din spațiul Germanic (ATORG), filiala München, au participat la un pelerinaj la sediul Mitropoliei de la Nürnberg. Evenimentul a avut un număr de peste douăzeci de participanți, printre care s-au aflat și tineri de la Parohia Nașterea Domnului. Prima parte a programului a inclus vizitarea centrului istoric al orașului

de pe Pegnitz, celelalte activități desfășurându-se la centrul eparhial de pe Fürtherstr., nr 166, unde oaspeții au fost primiți cu multă căldură și bucurie. Pe lângă participarea la Sfintele Slujbe, participanții au avut parte de un adevărat festin duhovnicesc prin bogatele cuvinte de învățătură venite din partea ÎPS Serafim Joantă și a Părinților Arsenie și Luca. De asemenea, a existat ocazia înfripării unui dialog, care a avut ca scop prezentarea nelămuririlor, preocupărilor și neliniștilor tinerilor. Fără îndoială, fiecare a putut culege un mărgăritar pentru propria inimă, întorcându-se mai bogat și cu mai multă lumină. Și poate cel mai important, cu o voință întărită de a și pune în practică învățămintele primite. Un gând de mare folos, pe care dorim să îl împărtășim cu cititorii, este acela că Dumnezeu Se descoperă pe Sine în lucruri simple, în gânduri curate, în situații autentice, în semenul nostru, atunci când vom învăța să vedem în el chipul Lui Dumnezeu. Trebuie doar să avem privire blândă, gând fără intenție de judecată și inimă bună și iubitoare. Astfel, Dumnezeu ni se va descoperi, umplându-ne sufletele de iubirea Sa și viața de binecuvântare. Să ne ajute Bunul Dumnezeu să avem un post cu mult folos în continuare și să sperăm pe viitor într-o participare mai numeroasă la cât mai multe evenimente de acest fel.

Iubiți credincioși,

Consiliul parohial mulțumește tuturor membrilor parohiei noastre, care și din punct de vedere financiar susțin activitățile parohiei, prin donații lunare. Pentru a sprijini în continuare acest efort, care asigură și legătura frățească a comunității noastre, la ultima ședință a Consiliului parohial s-a dezbătut înființarea statutului de membru activ sau permanent al parohiei.

În acest sens, toți enoriașii parohiei noastre sunt invitați să devină membri permanenți, completând un formular (Dauerantrag) destinat parohiei. Sumele lunare propuse de către Consiliul parohial, practicate în majoritatea parohiilor din Arhiepiscopia Germaniei, Austriei și Luxemburgului, sunt următoarele: 10 euro de persoană și 20 euro de familie. Menționăm faptul că sumele precizate mai sus au un caracter orientativ, orice altă sumă fiind binevenită. Transferul bancar (Dauerantrag) poate fi făcut lunar, trimestrial sau anual. Caracterul de transfer regulat este foarte important, deoarece ne ajută la o mai bună estimare și planificare a veniturilor parohiei.

La sfârșitul fiecărui an se vor elibera chitanțe, care se pot prezenta la Secția financiară (Finanzamt), pentru reducerea impozitului plătit. Mai facem precizarea că din punctul de vedere al serviciului liturgic, nu se va face nicio diferență între credincioșii care susțin financiar parohia și cei care nu pot s-o facă din motive binecuvântate. În speranța că numărul membrilor susținători ai parohiei va crește, mulțumim anticipat tuturor credincioșilor pentru sprijinul acordat. Pentru bucuria jertfei făcute, Mântuitorul nostru Iisus Hristos să vă binecuvânteze și să vă răsplătească din darurile Sale cele bogate!

Consiliul parohial

Coordonate bancare:

RUMÄNISCH-ORTHODOXE KIRCHENGEMEINDE MÜNCHEN

Konto-Nr.: 906187885 BLZ: 70150000 Stadtparkasse München

Redacție:

Pr. Alexandru Nan
Roxana Albu
Daniela Nan
Christopher Nicu
Ramona Popa
Camelia Stoica

Tehnoredactare

și Design:
Daniela Nan

Contact:

Pr. Alexandru Nan
Tel: 089 518 77777
H: 0152 59975144
pr.alexandrnan@yahoo.de
alexnan@sunrise.ch

www.parohia-muenchen.de

Pe cei care doresc să primească prin poștă publicația semestrială **RENAȘTEREA**, dar și alte informații legate de activitățile comunității noastre, îi rugăm să ne comunice atât adresa poștală, cât și cea de e-mail. Vă mulțumim!

**Parohia ortodoxă română „Nașterea
Domnului“**

**Alt-Katholische Kirche, Blumenstraße 36,
80331 München**

